

РЕШЕНИЕ

№ 39655

гр. София, 27.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Златка Илиева

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска
Ваня Стоянова

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4502** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елица Райковска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

АССГ е сезиран от Председателя на Комисията за противодействие на корупцията, представляван от упълномощен юрисконсулт, с жалба срещу Решение № 1126/25.03.2025 г., постановено по анд № 11185/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 132 състав, с което е отменено Наказателно постановление № КПК-НП-46/21.12.2023 г., издадено от Председателя на Комисия за противодействие на корупцията, с което на О. Б. Т. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв. на основание чл. 115, ал. 1 от Закон за противодействие на корупцията (ЗПК), за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ (отм.). Моли решението да бъде отменено, а процесното наказателно постановление – потвърдено. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – О. Б. Т., в депозиран отговор на касационната жалба и в съдебно заседание моли решението да бъде потвърдено.

Представителят на СГП счита решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед № 372/16.05.2009 г. О. Т. е бил назначен на длъжността „директор“ на дирекция „Вътрешен одит“ в ЦУ на НАП. По силата на Споразумение от 19.07.2021 г., сключено между Министъра на финансите, изпълнителния директор на НАП и О. Т., служителят е бил временно преместен да изпълнява длъжността „директор“ на дирекция „Методология на контрола и

вътрешния одит“ за периода от 19.07.2021 г. до 18.01.2022 г. включително. Съставът на СРС е установил, че на 12.01.2022 г. е сключено ново споразумение между Т., изпълнителния директор на НАП и заместник министър-председател по еврофондовете и министър на финансите, с което било уговорено временното преместване на Т. за изпълняване на длъжността „директор“ в дирекция „Методология на контрола и вътрешен одит“ за периода 19.01.2022 г. до 18.01.2026 г. включително, като за целта е издадена и Заповед № 361/14.01.2022 г. за преместване на държавния служител.

При извършена проверка било установено, че за периода 01.01.2022 г. до 31.12.2022 г. О. Т. не е подал ежегодна декларация за имущество и интереси във връзка със заеманата длъжност „директор“ на дирекция в НАП в законоустановения срок. Такава била подадена на 02.08.2023 г.

На 02.08.2023 г. служители на КПКОНПИ съставили АУАН № ПР-494/02.08.2023 г., въз основа на който е издадено и процесното НП, с което на Т. на основание чл. 115, ал. 1 от ЗПК е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1 000 лв., за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ (отм.).

За да отмени наказателното постановление съставът на районния съд е приел, че за лицето не е било налице задължение за подаване на ежегодна декларация по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ (отм.), поради това, че въпреки, че длъжността му като директор на дирекция в ЦУ на НАП не е освободена, тя не е била заемана от него в процесния период, за който се твърди, че следва да се подаде декларация, тъй като служителят е бил преместен да осъществява друга длъжност като държавен служител.

Касационният състав приема, че решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

В съответствие с материалния закон СРС е приел, че за периода, в който Т. е бил преместен да изпълнява друга длъжност в Министерството на финансите, същият не е заемал висша публична длъжност - директор на дирекция „Вътрешен одит“ в ЦУ на НАП, поради което и не е бил правно задължен да подаде декларация за имущество и интереси по чл.38, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ до 15.05.2022г. за предходната 2022 година. Съгласно чл. 6, ал.1, т. 22 ЗПКОНПИ (отм.) лица, заемащи висши публични длъжности по смисъла на този закон, са изпълнителният директор, заместник изпълнителните директори и главният секретар на Националната агенция за приходите, директорите на дирекции в Централното управление и директорите на териториалните дирекции на Националната агенция за приходите. За лицата, които са преместени в друга администрация и изпълняват друга длъжност в друга приемаща администрация, която не попада в обхвата на чл. 6 ЗПКОНПИ (отм.), не е вменено задължение да подават ежегодна декларация за имущество и интереси по чл.38, ал.1, т.2 от с.з., поради това, че въпреки, че длъжността в изпращащата администрация не се счита освободена, тя не е била реално заемана от преместения държавен служител за срока на преместването му в приемащата администрация.

Възраженията, изложени в касационната жалба са неоснователни и не се споделят от АССГ. Несъгласието с правните изводи на съда не съставлява касационно основание за отмяна на съдебния акт. Дали съставът на районния съд е бил „повлиян“ от приложената по делото съдебна практика, е без значение, тъй като съдът е формирал правилен краен извод за незаконосъобразност на наказателното постановление. Освен това, при констатиране на нарушение на материалния закон, което е основание за отмяна на правораздавателния акт, какъвто е процесното НП, безпредметно се явява подробното обсъждане на останалите възражения на която и да е от страните. Независимо дали другите възражения биха били основателни или не, това не е в състояние да санира констатирания порок и нарушението на материалния закон. Съдът е изложил собствени мотиви, които в случая са правилни и се споделят от касационния състав, поради което не е налице и твърдяното нарушение на чл. 14 НПК.

С оглед на изложеното съдът намира касационната жалба за неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. Претенцията на ответника по касация за присъждане на разноски за настоящата инстанция е основателна предвид представения договор за правна защита и съдействие с уговорено и заплатено възнаграждение в размер на 480 лева /л. 33/ и представен списък за разноски /л. 34/. Възражението на касатора за прекомерност е неоснователно, предвид разпоредбата на чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, която определя възнаграждението в настоящия спор на 400 лева. В случая, доколкото същото се претендира с ДДС, то и съдът следва да присъди именно сумата от 480 лева. Така мотивиран, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1126/25.03.2025 г., постановено по анд № 11185/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 132 състав.

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията да заплати на О. Б. Т., ЕГН [ЕГН], направените пред настоящата инстанция разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 480 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.